

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7CoPr/5/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115234412
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5115234412.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členov senátu Mgr. Márie Kašíkovej a Mgr. Františka Dulačku, v právnej veci žalobcu: N. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XX, W. T., proti žalovanému: SUNDL s.r.o., so sídlom Opletalova 6664, Bratislava, IČO: 35 828 358, právne zastúpený JUDr. Alžbetou Skočdopolovou, advokátkou, so sídlom A. W. XX, U., o zaplatenie 11.029 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 14Cpr/4/2015-191 zo dňa 14. februára 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 11.029 Eur a nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalovaný ukončil so žalobcom ako zamestnancom pracovný pomer výpoveďou, ktorej neplatnosti sa žalobca domáhal v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 14Cpr/3/2012. V tomto konaní na základe odvolania žalobcu Krajský súd Žilina rozsudkom zo dňa 14.11.2013 zmenil zamietajúci rozsudok okresného súdu a určil, že výpoveď, ktorú dal žalovaný žalobcovi dňa 30.04.2012 je neplatná a pracovný pomer žalobcu u žalovaného naďalej trvá. Keďže v čase vyhlásenia rozsudku krajského súdu pracovný pomer žalobcu u žalovaného trval, v súdnej veci okresný súd považoval za nadbytočné úvahy žalovaného o tom, že žalobca mu počas konania vedeného pod sp. zn. 14Cpr/3/2012 neoznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní a teda pracovný pomer zanikol ukončením výpovednej doby. Okresný súd nezistil, že by došlo k ukončeniu pracovného pomeru u žalovaného, ktorý bol založený pracovnou zmluvou zo dňa 01.05.2008, tento trval aj v rozhodnom období od októbra 2014 do októbra 2015, za ktorý si žalobca uplatňuje voči žalovanému nárok na náhradu mzdy. Žalovaný, ako zamestnávateľ, žalobcovi, ako zamestnancovi, v tomto období neprideľoval prácu a znemožnil tak žalobcovi plniť pracovné úlohy, čím založil prekážku v práci na jeho strane, za ktorú prináleží žalobcovi náhrada mzdy (§ 142 ods. 3 Zákonníka práce). Žalobca bol pripravený plniť pracovné úlohy, žalovaného vyzval na prideľovanie práce listom zo dňa 28.02.2014. Poukazoval na rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o neplatnosti výpovede a o tom, že jeho pracovný pomer trvá a žiadal poskytnutie informácie, kde a u koho sa má pri nástupe do práce hlásiť.

2. Správnosť výšky nároku na náhradu mzdy posudzoval okresný súd podľa ust. § 134 Zákonníka práce. Žalovaný účinne nepoprel výšku a nárok na náhradu mzdy, nakoľko neuviedol žiadne vlastné tvrdenia, ktorými by malo byť preukázané, že priemerný zárobok, z ktorého žalobca vychádzal pri určení výšky nároku, je nižší, než ktorý žalobca pre výpočet použil.

3. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcoví, ktorý bol úspešný v konaní v plnom rozsahu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorým žiadal rozsudok okresného súdu zmeniť tak, že návrh žalobcu bude zamietnutý a bude mu uložená povinnosť nahradiť mu trovy konania v celom rozsahu. Uviedol, že okresný súd jeho námietky o nesplnení hmotno-právnych podmienok pre priznanie nároku na náhradu mzdy nevyhodnotil. Pri svojom rozhodnutí sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, pričom jeho rozhodnutie neobsahuje dôkladné odôvodnenie tohto odklonu v zmysle § 220 ods. 3 CSP. Upozornil okresný súd na závery rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 81/2010 zo dňa 31.01.2012, ktorým bolo rozhodované v skutkovo a právne obdobnej veci, na ktorý však okresný súd neprihliadal. Uviedol, že v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 14Cpr/3/2012 bol vyhlásený dňa 05.02.2013 rozsudok, ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu na určenie neplatnosti výpovede, ktorá mu bola daná listom zo dňa 30.04.2012 a zastavené konanie v časti o náhradu mzdy za čas, kedy z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru nemohol žalobca svoju prácu vykonávať. Krajský súd Žilina rozsudkom vyhláseným dňa 14.11.2013 právoplatným dňa 27.02.2014 tento rozsudok okresného súdu v zamietajúcom výroku zmenil a určil, že výpoveď je neplatná a pracovný pomer žalobcu u žalovaného naďalej trvá, výroku o zastavení konania v časti náhrady mzdy sa nedotýkal. Z týchto skutočností považoval žalovaný za nesporné, že žalobca sa domáhal len určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou bez náhrady mzdy. Potom samotné podanie žaloby o určenie neplatnosti výpovede, ktorej súčasťou nebol aj nárok na náhradu mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru nemožno považovať za kvalifikované oznámenie žalobcu žalovanému ako zamestnávateľovi, že trvá na svojom ďalšom zamestnaní. Následne platí záver, že ak je skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa neplatné a zamestnanec netrvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, pracovný pomer neskončí na základe neplatného zrušovacieho prejavu, ale v dôsledku zákonom stanovenej nevyvrátiteľnej domnienky dohodou, a to buď uplynutím výpovednej lehoty, alebo dňom, keď sa mal pracovný pomer skončiť okamžitým skončením alebo neplatným skončením v skúšobnej dobe. Keďže žalobca neoznámil, že trvá na ďalšom zamestnaní a v žalobe o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou si neuplatnil aj náhradu mzdy, nesplnil podmienku pre priznanie nároku na náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru. Skutočnosť, že žalobca nemal záujem naďalej u žalovaného pracovať, nepriamo vyplýva aj z toho, že po dátume, kedy malo dôjsť k skončeniu pracovného pomeru (30.06.2012) sa zamestnal v hlavnom pracovnom pomere na dobu neurčitú, novým zamestnávateľom neoznámil, že je v pracovnom pomere so žalovaným a uzatvorenie týchto pracovných pomerov neoznámil ani samotnému žalovanému. Zo správania žalobcu ako aj predložených dokladov a jeho výpovede na pojednávaní dňa 17.01.2017 vyplynulo, že po skončení pracovného pomeru netrval na ďalšom zamestnaní, pretože požiadal o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie, uzatvoril pracovné zmluvy na dobu neurčitú s ďalšími tromi zamestnávateľmi, neupovedomil úrad práce ani nových zamestnávateľov, že je v spore o neplatnosť výpovede, neoznámil žalovanému žiadosť o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie ani uzatvorenie pracovných pomerov na dobu neurčitú. Písomné podania žalobcu zo dňa 04.05.2012 ako aj 31.03.2012 označil žalovaný za nulitný právny úkon, pretože k nemu neboli priložené splnomocnenia právnej zástupkyne, z ktorých by bolo zrejmé, že koná za žalobcu.

5. Ďalej žalobca namietal, že nárok žalovaného spochybnil nielen čo do základu, ale aj čo do výšky. Uviedol, že výpočet priemerného zárobku, ktorý žalobca pripojil k podaniu zo dňa 09.01.2017 je v rozpore s ust. § 134 Zákonníka práce. Navrhol v tejto súvislosti vyžiadať informáciu zo Sociálnej poisťovne, či žalobca bol v období od 01.10.2014 do 31.10.2015 poberateľom dávky nemocenského poistenia, v akom období a v akej výške, tiež či bol poberateľom dávky v nezamestnanosti, v akom období a v akej výške.

6. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že žalovaný ako zamestnávateľ má povinnosť rešpektovať právoplatný a vykonateľný rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že jeho pracovný pomer u žalovaného naďalej trvá. Odvolanie žalovaného označil za zmätočné, nesúvisiace s týmto konaním a argumenty za irelevantné.

7. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej „CSP“) po zistení, že sa jedná o konanie začaté pred nadobudnutím účinnosti CSP (t.j. pred 01.07.2016), v zmysle § 470 ods. 1 CSP vo veci ďalej konal a rozhodoval podľa CSP, pričom právne účinky všetkých úkonov vykonaných pred účinnosťou tohto zákona zostávajú zachované. Ďalej po zistení, že odvolanie podala včas strana sporu (§ 60 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je opravný prostriedok prípustný, bez

nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu danom ust. § 379 a § 380 CSP, ktorý podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Konštatuje správnosť tam uvádzaných dôvodov a v celom rozsahu na ne odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

8. V prejednávanej veci sa žalobca voči žalovanému domáhal náhrady mzdy na tom skutkovom základe, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného trval v období od 10/2014 do 10/2015 a žalovaný ako zamestnávateľ mu počas trvania tohto pracovného pomeru odmietal prideľovať prácu podľa pracovnej zmluvy. Pri takomto skutkovom vymedzení nároku uplatneného žalobcom, okresný súd správne aplikoval ust. § 142 ods. 3 Zákonníka práce.

9. Žalovaný namietal, že nárok žalobcu nie je opodstatnený, nakoľko pracovný pomer žalobcu v období, za ktoré si nárok na náhradu mzdy uplatňuje už netrval.

10. Každá zo strán sporu bola povinná svoje skutkové tvrdenia riadnym spôsobom preukázať. Žalobca na preukázanie dôvodnosti svojho nároku predložil rozsudok Krajského súdu v Žiline vydaný v konaní sp. zn. 10CoPr/2/2013-138 zo dňa 14. 11.2013, ktorým bolo určené, že výpoveď, ktorá mu bola daná listom žalovaného zo dňa 30.04.2012 je neplatná a jeho pracovný pomer u žalovaného naďalej trvá. Zároveň v tomto rozsudku bolo konštatované, že zostáva nedotknutý výrok rozsudku okresného súdu o čiastočnom zastavení konania, ktorý odvolaním napadnutý nebol. Stranami sporu v tomto konaní sp. zn. 10CoPr/2/2013 boli v rovnakom procesnom postavení strany sporu v súdnej veci. Súd prvej inštancie v tomto konaní správne poukázal na ust. § 159 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, procesný právny predpis platný a účinný v čase vydania uvedeného rozsudku krajského súdu, v zmysle ktorého výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány. Záväznosť výroku súdneho rozhodnutia (a to aj v zmysle aktuálnej procesnej úpravy - §228 ods. 1 CSP) sa odráža v povinnosti tých, na ktorých sa záväznosť vzťahuje, správať sa v súlade s obsahom výroku súdneho rozhodnutia, a to spôsobom v ňom určeným. Meritórny rozsudový súdny výrok je záväzná vecná súdne rozhodnutie, ktoré sa konečným spôsobom vyslovuje o tom, čo platí ako právo medzi účastníkmi konania a odstraňuje tak konfliktnosť v predprocesných právnych vzťahoch. Zároveň už o veci, ktorá bola medzi stranami sporu týmto rozhodnutím záväzne vyriešená, nemôže byť konané znovu.

11. Rozsudkom krajského súdu vyhláseným dňa 14.11.2013 bolo konštatované, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného naďalej trvá. To znamená, že k tomuto dátumu pracovný pomer trval. Ak sa žalovaný v konaní bráni tým, že pracovný pomer žalobcu u neho skončil, môže iba tvrdiť a preukazovať skutočnosť o skončení pracovného pomeru žalovaného, v čase po vydaní uvedené rozhodnutia krajského súdu. Všetky skutočnosti, na ktoré však žalovaný poukazoval ale smerovali k obdobiu pred vyhlásením tohto rozhodnutia.

12. Okresný súd tak z vykonaného dokazovania skutočnosť, že po rozhodnutí krajského súdu došlo k skončeniu pracovného pomeru žalobcu u žalovaného preukázanú nemal. Žalovaný jediný dôvod, pre ktorý neprideľoval žalobcovi prácu videl práve v tom, že bol presvedčený o netrvaní pracovného pomeru žalobcu u neho v čase, za ktorý si uplatňuje žalobca nárok na náhradu mzdy. Uvedená skutočnosť však nič nemení na tom, že žalobca bol zamestnaný u žalovaného, žalovaný ako zamestnávateľ bol povinný v zmysle uzatvorenej pracovnej zmluvy žalobcovi prideľovať prácu. Ak mu túto prácu neprideľoval, žalobca si dôvodne uplatňoval nárok na náhradu mzdy v zmysle ust. § 142 ods. 3 Zákonníka práce.

13. Nie je dôvodná námietka žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci okresným súdom, ktorý mal aplikovať ust. § 79 ods. 1, prípadne 3 Zákonníka práce. Podľa tohto ustanovenia má zamestnanec nárok na náhradu mzdy vtedy, ak s ním zamestnávateľ neplatne zrušil pracovný pomer, a to najdlhšie do právoplatného rozhodnutia o neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Náhrada mzdy, ktorá by mala byť poskytnutá zamestnancovi podľa tohto ustanovenia nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť v dôsledku toho, že mu zamestnávateľ neumožnil vykonávať prácu ktorú bol pripravený, ochotný aj schopný konať, ale je to satisfakcia voči zamestnancovi a súčasne sankcia voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne pristúpil ku skončeniu pracovného pomeru. Žalobca jednoznačne vymedzil uplatnený nárok ako náhradu mzdy z dôvodu, že bol schopný, ochotný a pripravený pracovať, avšak žalovaný ako zamestnávateľ mu prácu v zmysle pracovnej zmluvy nepridelil. Žalobca netvrdil a ani nepreukazoval, že si uplatňuje nárok na náhradu mzdy za obdobie, odkedy s ním

bol neplatne skončený pracovný pomer do času, než bolo o tejto neplatnosti právoplatne rozhodnuté. Poukazovanie žalovaného v odvolaní na ust. § 79 ods. 3 Zákonníka práce tak nebolo náležité.

14. Rovnako žalovaným označené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/81/2010 zo dňa 31.01.2012 nemožno aplikovať závery na prejednávajúcu vec, nakoľko ide o skutkovo odlišný nárok. V tomto rozhodnutí sa riešila otázka náhrady mzdy v zmysle § 79 ods. 3 Zákonníka práce a viazanosť nároku zamestnanca na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru (§ 79 ods. 1,2 Zákonníka práce) na okamih prejavu vôle voči zamestnávateľovi, ktorý s ním neplatne skončil pracovný pomer, že chce zotrvať v pracovnom pomere. Najvyšší súd tam konštatoval, že oznámenie zamestnanca, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ (po neplatnom skončení pracovného pomeru) ďalej zamestnával, môže nahradiť len taká žaloba, ktorou sa zamestnanec domáha nielen určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, ale tiež náhrady mzdy v zmysle § 79 Zákonníka práce. Najvyšší súd tu riešil dôvodnosť iného nároku, než ktorý bol predmetom tohto konania.

15. Pokiaľ ide o rozhodovanie okresného súdu o výške nároku žalobcu, v tomto sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). V súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného poukazuje, rovnako ako prvostupňový súd, že zo strany žalovaného išlo iba o všeobecné tvrdenia o nesprávnosti výšky uplatneného nároku. Neuvádza žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by spochybňovali údaje, z ktorých pri určení výšky vychádzal žalobca. Ak žalovaný namietal správnosť vstupných údajov, na základe ktorých dospel žalobca k výške uplatneného nároku, bolo jeho povinnosťou uviesť, ktorý konkrétny údaj nezodpovedá skutočnosti a v tej súvislosti uviesť svoje vlastné tvrdenia a zistenia, v zmysle ktorých by správnosť týchto údajov spochybňoval. Takýmto spôsobom však žalovaný nepostupoval nielen v konaní pred súdom prvej inštancie, ale ani následne v odvolacom konaní.

16. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, krajský súd preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca, preto mu priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

17. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.